

Prästen i Silbodal,

som lade gift i nattvardsvinet.

För blott trettio år tillbaka
Levde uti Dalsland det en man,
Som ej lärt sig konsten att försaka,
Utan knep från grannarna ibland.
»Backstu-Sven» han kalltes, skall ni veta;
Men se'n han en gång en skinka stal,
Fick han »Skink-Sven» efter betan heta.
— Om hans son är detta pastöral.

Lille Anders bland Åsumle fjällar
Gick och vaktade en bondes hjord, —
Och sjöng psalmer morgnar liksom kvällar
Och predikade ibland Guds ord —
Klev då modigt högt uppå en stubbe,
Se'n kring sig han samlat sina får,
Darrande på rösten som en gubbe,
Han förnöjd i sin församling står.

Alla vallgossar i byn och trakten,
Höra andaktsfullt på honom då —
Intet synes störa där andakten,
Får och getter höra även på.
Honom, som en gång blev sedd att bliva
Andlig herde för en större hjord —
Honom, som var utsedd till att giva
Tröstens kalk vid Kristi nådebord.

»Läsar-Anders» eller »Läsar-Prästen»,
Som han kallades vid denna tid —
Fick för sitt besvär ej nog i västen,
Varför snart han ledsnade därvid;

Tog farväl av hjorden uti parken,
Hängde knytet på sin enpåk sen
Gick till prästen uti Nåsemarken,
Ty han räknade sig släkt med dem.

Sexton år han hade nu på nacken
Och var modig, oförvägen, djärv —
Samt bestämt sig slagit uti backen
På att han var skapt till högre värv.
Plog och åker, ladugård med mera,
Får och gumsar, oxar, kor och svin, —
Allting ville han med ens cedera
För att blott få lära sig latin.

Men hans morbror, som var komminister,
Hade glömt en hop av vad han lärt,
Och hans moster var en fru så bister,
Som sa' nej till hans begäran tvärt;
Anders var dock lika glad på ytan,
Fast det sved uti hans arma bröst;
Men han teg och vid potatisgrytan
Sökte sedan finna någon tröst.

Snart han åter ute är i världen
Och står ensam på dess stora torg,
Kommer av en nyck att ställa färdan
Till den stora staden Vänersborg:
Blev där »borstis» åt en lärd magister
Och latin fick läsa som en häst —
Blev student i Uppsala och visst är,
Att »Herr Anders» vigdes sen till präst.

Reste åter sen till födslobygden
Klädd uti sin nya svarta skrud —
Blev som typ för kristeliga dygden

Men ej denna gången det låg felet
Hos den onde uti prästeskrud,
Ty en högre makt var med i spelet
Det var fingret utav Herren Gud:
Hit du gå skall, men ej heller längre,
Slut nu är det med din mörka vakt,
Här jag vägen för din ondskas stänger,
Du ej mera trotsa skall min makt.

Slagen ned av en förskräcklig häpnad
Prästen Lindbäck inför Rätten drogs;
Fast mot ljusets höge makter väpnad
Snart på allvar i förhör han togs.
Och för väldslig domstol han bekänner,
Denna ilskefulla avgrundsskalk,
Att han mördat sina kristna vänner
Genom gift i Herrens nattvardskalk.

Rågan uppå sina brott han gjorde
Med att söka mörda sist sig själv —
Och en avgrunds kval han lida borde,
Förr'n han kommer uppå Stygens älv.
Satan nog skall ta sitt rov behändigt —
Ur hans klor han mera ej kan gå;
Lika svart är Lindbäck innanvändigt
Såsom han som präst synts utanpå.

Brottet är fullbordat allaredan
Som han ämnade att göra då,
Ty han hängt sig uti cellen sedan:
Satan skulle ha sitt rov ändå.
Gräsligt är att uppå honom tänka,
Hur han under levnaden for fram.
Om man brotten skulle sammanlänka,
Blev det väl en hel volym minsann.

Positivvisa från 1860-talet.